

Nedjelja, 28.02.2016.g.

Prije nekoliko tjedana sam negdje "naletio" na kratki opis drage Lucije,

vidjelice iz Fatime, kojoj je Gospa, zajedno sa drugom djecom, u trećem

viđenju, pokazala PAKAO. Kratki opis onoga što je draga Lucija doživjela

duboko me se dojmio i "nosim" to u srcu cijelo to vrijeme.

Evo još jednom tog opisa PAKLA kako ga je doživjela draga Lucija:

"Djevica nam je pokazala ogromno vatreno more, za koje se

činilo da je pod zemljom. Vragovi i duše uronjene u taj oganj

izgledali su kao crno ugljevlje, ali prozirno i u ljudskim oblicima.

Padali su na sve strane poput varnica u velikom požaru,

rastreseno, kao bez težine, uz zastrašujuće krikove i uzdahe

pune očaja. Puni strahote i užasa, gledali smo kako u pakao

padaju i duše katolika, kao lišće s drveća u jesenski dan."

Onda sam "otišao" u Katekizam katoličke crkve iz 1994.g. da vidim što točno Crkva govori o PAKLU. I tamo sam pronašao nekoliko članaka. Evo ih dalje:

O paklu:

**1033 Ne možemo biti s Bogom sjedinjeni ako se slobodno ne
odlučimo da ga ljubimo. Ali, Boga ne možemo ljubiti ako teško
griješimo protiv njega, protiv svog bližnjega ili protiv nas samih:
“tko ne ljubi, ostaje u smrti. Tko god mrzi brata svoga, ubojica
je. A znate da nijedan ubojica nema u sebi trajnoga, vječnoga**

života” (1 Iv 3,14.15). Nas Gospodin upozorava nas da ćemo biti

od njega odijeljeni, ako u teškim potrebama ne priskočimo u

pomoć siromašnima i malenima, njegovoj braći.[598] Umrijeti u

smrtnom grijehu, a da se čovjek za nj nije pokajao i prihvatio

milosrdnu ljubav Božju, znači, po svom slobodnom izboru, ostati

zauvijek odijeljen od njega. To upravo jest stanje konačnog

samoisključenja iz zajedništva s Bogom i s blaženicima, koje

označujemo riječju “pakao”.

1034 Isus često govori o “geheni”, o vatri “koja se ne

gasi”,[599] pripremljenoj onima koji do kraja života odbijaju

vjerovati i obratiti se, i gdje se istodobno može izgubiti duša i

tijelo.[600] Isus teškim riječima navješćuje da će “poslati svoje

anđele da pokupe sve (...) bezakonike i bace ih u peć ognjenu”

(Mt 13,41-42), i da će izreći osudu: “Odlazite od mene, prokleti,

u oganj vječni” (Mt 25,41).

1035 Crkva u svom naučavanju potvrđuje opstojnost pakla i

njegovu vječnost. Duše onih koji umiru u smrtnom grijehu

odmah nakon smrti silaze u pakao, gdje trpe paklene muke,

“vječni oganj”.^[601] Glavna se paklena muka sastoji u vječnom

odjeljenju od Boga, u kojemu jedinome može čovjek naći život i

sreću, za što je stvoren i za čime teži.

1036 Izjave Svetoga pisma i učenje Crkve o paklu jesu poziv na

odgovornost, kojom čovjek mora svoju slobodu upotrijebiti u

cilju svoje vječne sudbine. Istodobno su hitan poziv na

obraćenje: “Uđite na uska vrata! Jer široka su vrata i prostran

put koji vodi u propast i mnogo ih je koji njime idu. O kako su

uska vrata i tijesan put koji vodi u Život i malo ih je koji ga

nalaze!” (Mt 7,13-14):

Budući da ne znamo ni dana ni časa, treba, kako opominje

Gospodin, da ustrajno bdijemo da, dovršivši jedini tijek našega

zemaljskog života, zaslužimo s njim ući na svadbu i ubrojiti se

među blagoslovljene, i da ne budemo kao zli i lijeni sluge

otjerani u vječni oganj, u vanjske tmine, gdje “će biti plač i

škrgut zubi”.[602]

1037 Bog nikoga ne predodređuje za pakao;[603] za to je

potrebno svojevoljno odvrćanje od Boga (smrtni grijeh) i

ustrajanje u tome sve do kraja. U euharistijskom slavlju i u

dnevnim molitvama vjernika Crkva zaziva milosrđe Boga, koji

“neće da itko propadne, nego hoće da svi prispiju k obraćenju”

(2 Pt 3,9):

Molimo, Gospodine, blagohotno primi ovaj žrtveni prinos nas

tvojih slugu i sve obitelji svoje: obdari naše dane svojim mirom,

izbavi nas od vječne osude i ubroji nas među izabrane

svoje.[604]

Od svega toga posebno su me dojmile dvije rečenice koje opisuju stanje

u kojem se završava u PAKLU.

" ... Crkva u svom naučavanju potvrđuje opstojnost pakla i njegovu

vječnost. Duše onih koji umiru u smrtnom grijehu odmah nakon smrti

silaze u pakao, gdje trpe paklene muke, "vječni oganj ... "

" ... Umrijeti u smrtnom grijehu, a da se čovjek za nj nije pokajao i

prihvatio milosrdnu ljubav Božju, znači, po svom slobodnom izboru,

ostati zauvijek odijeljen od njega ... "

"UMRIJETI U SMRTNOM GRIJEHU ..."

TO NAS SIGURNO VODI U PAKAO PO NAUKU CRKVE.

Onda sam ponovno išao pogledati popis SRMTNIH GRIJEHA, TEŠKIH

GRIJEHA kako ih navodi Crkva:

1. [Oholost](#)
2. [Škrtost](#)
3. [Bludnost](#)
4. [Zavist](#)
5. [Neumjerenost u jelu i piću](#)
6. [Srditost](#)
7. [Lijenost](#)

BOŽE MOJ LJUBLJENI, PA TO SU GRIJESI KOJE SVAKI DAN

ČINIM!

I TAKO OLAKO PRELAZIM PREKO NJIH!

To me ponukalo da idem pogledati što Katekizam katoličke crkve govori o

smrtnim grijesima:

1857 Da neki *grijev* bude *smrtan*, istovremeno se traže tri

uvjeta: " *Smrtni* je *grijev* onaj kojemu je objekt teška stvar, a

učinjen je pri punoj svijesti i slobodnim pristankom".[94]

1858 *Tešku stvar* pobliže određuje Deset zapovijedi, prema

Isusovu odgovoru bogatom mladiću: "Ne ubij, ne čini preljuba!

Ne ukradi! Ne svjedoči lažno! Ne otmi! Poštuj oca svoga i majku"

(*Mk 10,19*). Težina grijeha je veća ili manja: ubojstvo je veće od

krađe. Treba voditi računa i o svojstvu povrijeđenih osoba:

nasilje nad roditeljima po sebi je veće od nasilja nad strancem.

1859 *Da bude smrtan*, grijeh mora biti učinjen *punom sviješću i*

potpunim pristankom. To pretpostavlja poznavanje grešnosti

čina, njegovog protivljenja Božjem zakonu. Povrh toga

uključuje pristanak dovoljno slobodan da se može govoriti o

osobnom izboru. Hinjeno neznanje i tvrdoća srca^[95] ne

umanjuju voljni značaj grijeha, nego ga naprotiv povećavaju.

1860 *Nehotično neznanje* može umanjiti, čak i poništiti

ubrojivost teškoga grijeha. Ipak pretpostavlja se da nikome

nisu nepoznata načela moralnog zakona koja su upisana u

savjest svakoga čovjeka. Porivi osjećajnosti, strasti mogu

također smanjiti voljni i slobodni značaj krivnje; a isto tako

vanjske prisile ili patološki poremećaji. Grijeh učinjen iz zlobe,

zbog namjernog izbora zla, ponajveći je grijeh.

1861 Smrtni grijeh, kao i sama ljubav, korjenita je mogućnost

ljudske slobode. Posljedicom mu je gubitak ljubavi i oduzimanje

posvetne milosti, tj. stanja milosti. Ako se ne iskupi kajanjem i

božanskim oproštenjem, uzrokuje isključenje iz Kristova

kraljevstva i vječnu smrt u paklu; naša sloboda ima, naime, moć

donositi konačne, neopozive odluke. No, iako možemo prosuditi

da je neki čin u sebi težak grijeh, ipak sud o osobama moramo

prepustiti Božjoj pravednosti i milosrđu.

"... Da neki grijeh bude smrtan, istovremeno se traže tri uvjeta:

"Smrtni je grijeh onaj kojemu je objekt teška stvar, a učinjen je pri punoj

svijesti i slobodnim pristankom ... "

To me malo smirilo, jer od mojeg obraćenja ja se ŽESTOKO BORIM

PROTIV SVOJIH GRIJEHA A POSEBNO PROTIV TOGA DA IH

UČINIM "PRI PUNOJ SVIJEŠTI I SLOBODNIM PRISTANKOM".

A tada se sjetim ovih gore teških grijeha.

PA NJIH ČESTO ZNAM ČINITI PRI PUNOJ SVIJESTI I

SLOBODNIM PRISTANKOM!

OHOLOST ... vjernačka, da ponekad smatram i osjećam da sam bolji

vjernik od drugih, i ljudska, da ponekad mislim i osjećam da sam bolji,

pametniji, važniji čovjek od drugih ...

ŠKRTOST ... kad ponekad okrenem glavu od onih za koje mislim da će

me nešto moliti da im učinim ili da im dadnem ...

BLUDNOST ... koje tu borbe vodim ...

ZAVIST ... taj grijeh tako ide uz ove naprijed a mislim da ga ja ne činim

...

NEUMJERENOST U JELU I PIĆU ... neumjerenost u piću sam uspio

pobijediti ali u jelu još uvijek nisam ...

SRDITOST ... da, prema supruzi, nekim ljudima koji me trebaju ...

LIJENOST ... istina, trudim se da učinim sve ono što mogu, ne smatram

se lijenim čovjekom, ali ponekad svjesno odgađam neke stvari koje bi

mogao učiniti odmah jer mi se ne da ...

Tako, kada sam kroz sve ovo "prošao", viđenje drage Lucije, opisi pakla,
stav katoličke Crkve, vjerske istine o paklu, smrtnim i teškim grijesima,
preispitivanje samoga sebe oko svega toga, miješali su se u meni osjećaji

STRAHA BOŽJEGA, VJERE U KRALJEVSTVO BOŽJE, sa nekim
postojanim mirom da ipak, za sada, IMAM NEKU NADU DA NEĆU
ZAVRŠITI U PAKLU POSLIJE MOJE OVOZEMALJSKE SMRTI.

BAREM KAKO SADA OSJEĆAM I KAKO SE TRUDIM DA BUDEM

TOGA DOSTOJAN.

ALI, VELIKE SU NAPASTI ĐAVLA, SVIJETA I TIJELA.

MA, SKORO DA NE PROĐE NI TRENUTAK MOJEG ŽIVOTA DA

NEŠTO OD TOGA NE OSJETIM.

A JA NISAM UVIJEK SPREMAN ...

BOŽJE MILOSRĐE, TO JE ONO U ŠTO SE NA KRAJU

POUZDAJEM.

BOŽJE MILOSRĐE.

Ali ono traži da nikad nemam učinjenih a neispovjedenih grijeha učinjenih

pri punoj svijesti i slobodnim pristankom.

Takva stanja traže hitnu ispovijed.

KAKO SAMO OLAKO TO SVE SHVAĆAM!

A draga Lucija je jednom STRAŠNOM REČENICOM OPISALA

POSLJEDICE TOGA MOJEG PONAŠANJA I STANJA:

" ... Puni strahote i užasa, gledali smo kako u

pakao padaju i duše katolika, kao lišće s drveća

u jesenski dan ..."

PA NEKA SVAKOME BUDE KAKO VJERUJE ...

ZATO, JA MORAM VJEROVATI!

JA ŽELIM VJEROVATI!

JA NE ŽELIM DA MOJA DUŠA PADNE U

PAKAO!

ISUSE MOJ LJUBLJENI, BESKRAJNO TI

HVALA NA OVIM SPOZNAJAMA!

SMILUJ SE MENI GRIJEŠNIKU!

